

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

ALL GUDS FULLHET

Efesierbrevet 3:19b • Predikan G8B 2021-08-22 (Frälsis) • Johnny Lithell

INLEDNING

Det är en stor glädje att få starta en ny termin, och att göra det genom att återvända till Efesierbrevet. Det här blir den 33:e predikan ur Efesierbrevet om jag räknat rätt, men eftersom vi fick sluta fira gudstjänster så blev det ett uppehåll och sedan gjorde jag serien genom Judas brev när vi firade gudstjänst utomhus så det var tio månader sedan vi sist tittade på Efesierbrevet tillsammans. Men jag tror inte att det ska vara något problem eftersom texten vi har framför oss idag är en kort text – bara en halv vers – och den knyter tydligt an till det Paulus sagt tidigare, så jag tror att vi ganska snabbt är tillbaka i sammanhanget.

Men vilken text det är! Paulus säger ”så” – eller *så att* – ”ni blir helt uppfyllda av all Guds fullhet.” När man hör det undrar man om man hört rätt. Vad sa han; sa han just att vi skulle bli uppfylld av *all Guds fullhet*? Får man be så? Är det ens möjligt? Och vad betyder det? Det låter stort och fantastiskt, men vad i hela världen pratar han om?

Jag ska erkänna att jag verkligen kämpat med den här texten. Fast den är så kort har jag haft väldigt svårt att förstå vad det är Paulus egentligen säger. Han använder så starka ord att det nästan verkar verklighetsfrämmande. Hur kan all Guds fullhet bo i oss? Är det en särskild upplevelse Paulus talar om eller är det något annat?

Vad det än är, så vill jag här i inledningen uppmana dig att låta dig påverkas av de här starka orden. Det finns något här som är ofattbart stort, som Paulus tycks mena är tillgänglig och verkligt för församlingen i Efesos, och därmed också för oss. Det ligger på en höjd av andlig verklighet att det inte går att komma högre. Under de här tre första kapitlen i Efesierbrevet har Paulus tagit oss med på en vandring bland de mest häpnadsväckande landskap, ofta på höjder som svindlar. Men här, precis i det tredje kapitlets avslutning innan han byter växel och blir mer praktisk så är vi uppe på toppen och talar om att all Guds fullhet är tillgänglig för oss. Det är förbluffande. Det är enastående. Det är så stort att det är nästan omöjligt att ta in.

Bönens klimax

Innan vi tittar närmare på texten vill jag att du ska lägga märke till att det här också är klimax i den bön som Paulus har bett sedan den 16:e versen. Stycket börjar i vers 14 där han inleder med att knyta an till något han sagt tidigare och säger ”därför”, det vill säga, ”av den här anledningen böjer jag mina knän inför Fadern”. Sedan fortsätter han i vers 15 och säger något om Fadern som är den han ber till. Sedan i vers 16 säger han vad han ber om, nämligen att Gud Fader i sin härlighets rikedom genom sin Ande ska ge kraft och styrka åt er inre människa. Det syns inte särskilt väl i vår svenska översättning, men sedan binder han ihop det med nästa vers med det grekiska ordet *så att*, och så går han vidare till nästa nivå.

Han ber alltså att församlingen ska få något, att de ska få kraft och styrka till sin inre människa, men han ber det inte bara för att det är något bra i sig, utan för att, eller *så att* något annat ska kunna ske, nämligen att ”Kristus genom tron ska bo i era hjärtan”. Så det första leder till det andra. Han ber om kraft som leder till att Kristus genom tron ska bo i deras hjärtan och att de ska bli rotade och grundade i kärleken. Det är stort och fantastiskt. Men det stannar inte där, för sen kommer nästa bindeord. Han ber att de ska bli rotade och grundade i kärleken *så att* de tillsammans med alla de heliga kunna fatta bredden, längden, höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek som går långt bortom all kunskap.

Så allt Paulus bett om hittills – om kraft och styrka och att Kristus ska bo i deras hjärtan och att de ska bli rotade och grundade i kärleken – allt det syftar till att de ska fatta den kärlek som är ofattbar. Att de ska lära känna Kristi kärlek. Men sedan fortsätter han. Han ber att de ska lära känna Kristi ofattbara kärlek *så att* de kan bli helt uppfyllda av all Guds fullhet.

Alla dessa saker bygger på varandra i en stegring, en progression, så att när vi kommer fram till andra delen av vers 19, att bli uppfylld av all Guds fullhet så är det kulmen. Det är målet. Det är klimax. Det är toppen av det berg som är den kristnes liv. Det här är högre än att fatta den kärlek som övergår all kunskap. Han ber att vi ska fatta den kärlek som övergår all kunskap *så att* vi ska bli uppfyllda av all Guds fullhet.

Försök att ta in det. Jesus Kristus, evig Gud, tar sin boning i våra hjärtan. Det är fantastiskt. Att vara rotad i kärleken. Att Guds kärlek är den mylla ur vilken vi hämtar vårt liv. Att dyka in i Kristi kärlek och fatta dess djupaste dimensioner, bortom all kunskap. Det är obeskrivligt stort. Men det leder till något ytterligare, någon sorts högre verklighet som får ta form i våra liv. Så att vi kan bli uppfyllda av all Guds fullhet. Det är målet.

Sedan exploderar Paulus i en doxologi; det är som att han inte kan låta bli att brista ut i tillbedjan, där han lovprisar Gud för hans makt att göra långt mer än vi ber om eller tänker oss.

Så låt oss fundera på vad Paulus menar när han säger att vi ska bli uppfylld av all Guds fullhet. Det låter verkligen fantastiskt, men vad betyder det?

Jag vill inte ge dig några falska förhoppningar här. Jag kommer inte att kunna ge dig en kärnfull förklaring av vad det är. Men jag skulle vilja ge dig vad jag själv har funnit och det är tre ledtrådar som förhoppningsvis kan kasta lite ljus och hjälpa oss i rätt riktning.

I. TEMPEL-TERMINOLOGI

Det första jag vill att du ska se är hur det kopplar till Paulus resonemang om templet i det andra kapitlet. Han talar om templet från den 11:e versen och framåt i det andra kapitlet. Men vi kan hoppa in i den 19:e versen,

Efesierbrevet 2:19-20 (SFB-15)

¹⁹Därför är ni inte längre gäster och främlingar, utan medborgare med de heliga och medlemmar i Guds familj. ²⁰Ni är uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv.

Här säger alltså Paulus församlingen är som en byggnad som vilar på en grund som är apostlarna och profeterna, och hörnstenen är Jesus Kristus. Sedan fortsätter han,

Efesierbrevet 2:21-22 (SFB-15)

²¹I honom fogas hela byggnaden samman och växer upp till ett heligt tempel i Herren, ²²och i honom blir också ni sammanbyggda till en boning åt Gud genom Anden.

Det här är en oerhört viktig tanke och en bärande tanke i Efesierbrevet om hur Paulus ser på församlingen. Paulus beskriver församlingen som ett tempel där Gud själv har sin boning. Vi tittade på det i januari för ett och ett halvt år sen och såg vilket oerhört stor påstående det är. Vi ska återkomma till det om en liten stund. Just nu kan vi bara hålla i minnet att Paulus beskriver församlingen som templet, den plats där Gud bor.

Sedan fortsätter han i första versen i det tredje kapitlet och säger ”därför” – han knyter alltså an till samma tanke han beskrivit under halva andra kapitlet där han talat om församlingen som Guds tempel – därför böjer han sina knän och ska be till Fadern. Men sedan gör han en avvikare, för han insåg att han talade om sig själv som fånge och han ville inte göra dem missmodiga och hänga upp sig på den grejen, så han talar lite om det. När vi gick igenom det tredje kapitlet såg vi att verserna 2-13 är en sorts parentes i förhållande till hur Paulus argumentation flödar i övrigt. Men sen tar han upp tråden igen i vers 14 med exakt samma ord och säger ”därför böjer jag mina knän inför Fadern”. Detta ”därför” pekar alltså tillbaka till slutet av kapitel 2 där han talat om församlingen som Guds boning. Han säger att församlingen byggs samman till Guds heliga tempel, Guds boning, och det är av denna anledning som Paulus böjer sina knän och ber till Fadern att han ska ge dem kraft i sin inre människa så att Kristus ska bo i deras hjärtan.

Du ser att det fortfarande är samma tempel-tema som följer med in i den bönen som vi nu är precis i slutet av. Så när han talar om att församlingen ska bli uppfyllda av all Guds fullhet är det i det sammanhanget vi ska förstå vad han säger. Församlingen som är Guds tempel som uppfyllas av Guds fullhet.

Templet då och nu

Ni vet att det knappast går att överdriva hur viktigt templet var i Gamla testamentet. Det var i templet som Guds härlighet hade sin boning. Det var i templet han mötte sitt folk. Det är en dramatisk scen när de har byggt templet och kung Salomo ber sin invigningsbön vilket fick till följd att eld kom ner från himlen och Herrens härlighet uppfyllde templet så att prästerna fick fly därifrån. Och efter det var templet den plats där Gud mötte sitt folk och där hans härlighet var särskilt närvarande.

Och du minns att det var viktigt att närma sig Gud och tillbe honom på rätt sätt. Du minns Nadab och Abihu, Arons söner, som bar fram främmande eld inför Gud, en eld som Gud inte befallt, och det fick till följd att en eldslåga slog ner från himlen och dödade dem båda (3 Mos 10:1). Och du minns Ussa som dog när han skulle ta tag i Guds ark när den såg ut att falla av vagnen eftersom oxarna snavade. Och så kommer vi till Nya testamentet. Där har vi Ananias och Safira som ljög om hur stor del av deras egendom de gav till församlingen, vilket ledde till att de båda dog. Vi ser att Guds härlighet fortfarande är en förtärande eld, men den är inte längre i templet. Nu är den i Guds församling.

När Salomo invigde templet och bad fick människor fly av fruktan för Herrens härlighet. Men i Apostlagärningarna står det att folket drabbades av stor fruktan kom över hela församlingen och över alla andra som hörde det och att ingen vågade ansluta sig till dem (Apg 5:11-13). Det är samma fruktan. I Gamla testamentet ser över över tabernaklet en eldstod. När templet invigdes kom eld ner från himlen. Men i Nya testamentet ser vi på pingstdagen elden över församlingen.

I Gamla testamentet ser vi hur marken skakar, till exempel när Jesaja får se Kristus i templet. När Kristus hänger på korset skakar marken igen och förhänget revs itu. Vidare in i Apostlagärningarna skakar marken också, men det är när Anden ges till församlingen och när församlingen ber tillsammans.

Vi måste få fatt på de här bilderna i slutet av Efesierbrevet 2. Det har skett ett monumentalt skifte där Gud inte längre möter sitt folk i ett tempel av trä och sten utan han möter sitt folk i ett tempel av levande stenar. Det är samma Gud, men nu bor hans härlighet i församlingen. Vi tillsammans är levande stenar som fogas samman och tillsammans utgör det tempel där Gud själv bor. Det är det Paulus säger att församlingen är. Den har ersatt Gamla testamentets tempel. Det behövs inte längre något tempel. Vi tillsammans är templet. Guds härlighet har sin boning mitt ibland oss.

Jesus sa, i Johannesevangeliet 14:23,

Johannesevangeliet 14:23 (SFB-15)

²³[...] "Om någon älskar mig, håller han fast vid mitt ord. Och min Far ska älska honom, och vi ska komma till honom och ta vår boning hos honom.

Missförstå mig inte. Gud är överallt. Även när Salomo talade om templet sa han "himlarnas himmel rymmer honom inte, vem är jag att jag skulle bygga ett hus åt honom?" (2 Krön 2:6) Inget kan rymma Gud. När vi talar om att Gud bor någonstans menar vi att det är den plats där Guds härlighet och närvaro manifesteras. Det är där han syns. Det är där han möter sitt folk.

Självklart var templet inte den enda platsen där Gud var, och självklart är församlingen inte den enda platsen Gud är. Men poängen är detta: när vi funderar på vad det betyder att bli uppfylld av all Guds fullhet måste vi se vad det är: det är tempelspråk. Och när vi talar om tempel menar vi att av alla platser i den här världen finns det en plats som är unik när det handlar om Guds manifesterade närvaro.

Sammanbyggda stenar

Bara en till detalj innan vi går vidare. När vi talar om att församlingen är Guds tempel måste vi lägga märke till att det tar död på religiös individualism. Paulus talar tydligt att vi är stenar som är sammanbyggda och tillsammans blir vi detta tempel som är Guds boning. Det betyder mer, men det kan aldrig betyda mindre än att en förutsättning för det kristna livet är att man är sammanbyggd med andra i en lokal församling. Det är vi *tillsammans*, vi som gemenskap, som är templet åt Gud. En byggsten som inte är sammanbyggd med andra byggstenar har inget syfte. Den ligger bara och skräpar. Samma tema återkommer i Efesierbrevets tredje kapitel, i Paulus bön att vi ska fatta bredden och längden och höjden och djupet av Kristi kärlek. Det är något vi gör *tillsammans* med alla de heliga. Det är inte en individuell övning utan bara något som sker i en lokal församlings gemenskap. Det är där vi ser och förstår Kristi kärlek som går bortom allt förstånd.

Så, för att förstå vad Paulus menar när han talar om att vi ska uppfyllas av all Guds fullhet är att vi först måste förstå att han talar i tempel-terminologi. Precis som det gammaltestamentliga templet uppfylldes av Guds härlighet, finns här en parallell där den nytestamentliga församlingen uppfylls av all Guds fullhet.

Må Gud låta våra hjärtan bäva inför en sådan tanke. Må han ge oss en förväntan och lyfta vår blick till att se församlingens höga och centrala ställning i Guds plan. Det finns något

numinöst, något vördnadsbjudande och outgrundligt kring en biblisk församling. Därför att här bor Guds härlighet. Jag tror det var Tozer som sa att när det slutat finnas något ofattbart (mysterious) med församlingen har den förlorat sin kraft. Det är inte bara en intresseförening. Det är något långt större.

II. GENOM KRISTUS

Den andra ledtråden i att förstå Paulus ord om att uppfyllas av all Guds fullhet är den tydliga kopplingen till Jesus Kristus. Det är i honom och genom honom som den här uppfyllelsen sker.

Kol 2:9-10

Hör vad Paulus säger i en text som väldigt mycket liknar den vi har framför oss. Kolosserbrevet 2:9,

Kolosserbrevet 2:9-10 (SFB-15)

¶I honom bor gudomens hela fullhet i kroppslig gestalt, ¶och i honom är ni uppfyllda, han som är huvudet över alla härskare och makter,

Här är det som att Paulus kommer från ett lite annat håll och kastar ljus över vad han säger i Efesierbrevet. Först lyfter han fram Kristus, vilket ju är vad han är mest upptagen med i Kolosserbrevet, och betonar att gudomens hela fullhet bor i honom, i kroppslig gestalt. Det vill säga, Jesus är Gud, av samma väsen som Fadern. Sedan fortsätter Paulus med att säga att *i honom*, i Kristus, är ni uppfyllda. Han talar inte uttryckligen om att vi är uppfyllda av Guds fullhet, men det är ett påstående som väldigt mycket påminner om det vi har i Efesierbrevet.

Paulus ser alltså att vi är uppfyllda av Guds fullhet – det är Efesierbrevet – men det är aldrig separerat från Kristus. Det är i honom som all Guds fullhet bor. Och det är genom honom som vi blir uppfyllda. Det är alltid *i honom*. Han är stammen och vi är grenarna. Det liv vi får, det får vi från honom. Paulus talar i Efesierbrevet om att vi är rotade i kärleken, det är nästan samma bild. Och han säger att det är när vi tillsammans lär känna Kristi kärlek som vi kan uppfyllas av Guds fullhet.

Kristi kärlek

Så vad det än är att uppfyllas av Guds fullhet, vet vi att det kommer i och genom vår förening med Kristus. Det kommer ur att vi lär känna hans kärlek. Det tittade vi ju på ganska mycket i den förra predikan för tio månader sedan.

Vi tittade på bredden av Kristi kärlek och såg att den också innefattar oss, oomskurna hedningar. Vi som var bittra fiender mot Gud. Och vi såg i Uppenbarelseboken hur Kristus har friköpt människor åt Gud av alla stammar och språk och länder och folk, och dessa stod inför tronen och ropade ut sin lovprisning till Gud och lammet (Upp 5:9; 7:9-10).

Vi tittade på längden av Kristi kärlek. Vi såg att den är oändlig. Den sträcker sig från evighet till evighet. Att Gud utvalde oss innan världens grund blev lagd (Ef 1:4). Att Jeremia 31:3 säger att Gud har älskat oss med evig kärlek. Att den börjar i Guds eviga väsen, den manifesterar sig i tiden och fortsätter i all evighet eftersom Kristus är densamme igår, idag och i all evighet.

Vi tittade på djupet av Kristi kärlek och såg i Filipperbrevet 2:6 att han som var till i Guds gestalt, han som är Gud Sonen, vid Faderns bröst från all evighet, han räknade inte jämlikheten med Gud som segerbyte, som något att hålla fast vid, utan ödmjukade sig själv. Han avklädde sig dessa tecken på evig härlighet och tog en tjänarens gestalt, in i en värld full av synd och skam. Han led för vår skull. Han blev missförstådd, hatad, hånad och föraktad. Han led av hunger, törst och utmattning. Han arresterade, förtalades, misshandlades, torterades och skändades. Han ragglade och stapplade under korsets vikt på väg mot Golgata. Han spikades fast och kippade efter andan.

Han bar Guds vrede för våra synder. Han drack bägaren till sista droppen. Fadern vände sitt ansikte bort från honom och drev honom ut i mörkret där han till sist gav upp andan. Han, som är livets furste och upphovet till allting gott dödades och begravdes. Varför gjorde han allt detta? Det evigt förbluffande svaret är att han gjorde det av kärlek till sin församling; till dig och mig, som aldrig gjort något annat än föraktat honom. Det är djupet av hans kärlek.

Och vi såg höjden av hans kärlek. Det handlar inte bara om att få våra synder förlättna, hur fantastiskt det än är. Han ger oss ett nytt liv. Han gör oss till sina medarvingar. Allt som är hans blir också vårt. Den kärlek med vilken Fadern älskat honom av evighet, den kärleken riktas nu också mot oss. Vi ska få åtnjuta samma kärlek som han själv åtnjöt i evighet. Han framställer oss i härlighet utan fläck eller skrynkla.

Älskade vänner, när de olika dimensionerna av Kristi kärlek är en levande verklighet i vår församling så händer något fundamentalt. Det förändrar allt. Vi kan vara experter på allt möjligt, men allt står och faller med en levande kunskap om Kristi kärlek. När vi som församling har vår högsta tillfredsställelse i Kristus, när vår stora intresse är att se mer av honom och när vår riktning är att ge honom ära för allt han gjort för oss, ja, då finns inga gränser för den glädje vi kan leva i här och nu. När vi lär känna Kristi kärlek som går långt bortom all kunskap, då kommer också församlingen att vara uppfylld av all Guds fullhet. Så om vi ska söka Guds fullhet är det Kristus vi ska söka. Låt oss aldrig söka Gud för de välsignelser han kan ge, nej, låt oss söka Gud för att få Gud – för den han är i sig själv.

Så, den första punkten handlade om att när vi ska förstå vad det är att bli uppfylld av all Guds fullhet så måste vi se att det är ett språk och ett sammanhang som handlar om templet. Det är något som Gud ger sin församling. Den andra punkten handlar om att det är i Kristus och genom Kristus som den här uppfyllelsen sker.

III. UPPFYLLD SOM ÖVERORDNAD PRINCIP

I den tredje punkten tänkte jag att vi skulle titta lite närmare på vad som egentligen menas när Paulus använder ordet ”uppfylld”.

Ordets innebörd

När vi hör ordet ”uppfylld” är det lätt att tänka att det är en substans, som vatten, som fyller en behållare. Men det är inte vad texten säger här. Ordet kan förstås så, men det är inte hur det vanligtvis används i Bibeln. Här är några exempel:

Apostlagärningarna 13:52 säger att ”lärjungarna fylldes av helig Ande”.

Paulus säger i Kolosserbrevet 1:9, ”Vår bön är att ni ska uppfyllas av kunskap om hans vilja, med all andlig vishet och insikt”.

Jesus säger i Johannes 16:6, ”eftersom jag har sagt er detta, är era hjärtan fyllda av sorg”.

Den judiska översteprästen sa till apostlarna i Apg 5:28 att, ”nu har ni fyllt Jerusalem med er lära”.

Paulus säger i Andra Korinthierbrevet 7:4 att ”[han] är fylld av tröst”, och han skriver en bön till församlingen i Filippi att de ska vara fyllda av rättfärdighetens frukt” (Fil 1:11).

Så vi har den helige Ande, kunskap, sorg, lära, tröst och rättfärdighetens frukt. Det går inte att se det som om vi skulle fylla ett glas med vatten, att säga att nu är det uppfyllt i meningen att det inte går att fylla i mer. Ordet används oftast i bildlig mening i Nya testamentet. Om vi talar om känslor – om glädje eller sorg eller tröst, eller om vi talar om undervisning och kunskap och insikt så menar vi inte riktigt samma sak. Om någon säger ”jag är fylld av sorg” betyder det inte nödvändigtvis att den personen inte kan tas till ännu större djup av sorg. Detsamma gäller förstås glädje och tröst.

När vi säger att vi blir uppfyllda av all Guds fullhet betyder det inte att vi fått allt vi kan och att det inte finns rum för mer. Det betyder snarare att det är en överordnad princip; det är något som dominerar och genomsvårar våra liv.

Vad betyder det för oss?

Så vad betyder det för oss. Ja, om vi tittar på det tredje kapitlet i Efesierbrevet ser vi också att även om det är något som sker i församlingen som helhet så är det också något som sker inom var och en av oss, i vår inre människa. Paulus ber att Gud genom sin Ande ska ge dem styrka åt deras inre människa. Varför då? För att Kristus ska bo i deras hjärtan. Vad betyder det? Hjärtat kan betyda många saker, men vi kan åtminstone säga att det är vår insida. Det är där vår vilja och våra önskningar finns.

Men Paulus fortsätter. Han ber att de ska bli rotade och grundade i kärleken så att de kan förstå. Så nu talar vi också om att förstå. Vi har hela den inre människan. Hjärtat är fullt. Våra tankar är fulla. Allt detta sammantaget leder till att vi ska känna Kristi kärlek som går bortom kunskap så att vi kan bli uppfyllda av all Guds fullhet.

Det här har med den kristnes inre liv att göra. Det betyder att Gud har flyttat in och är den överordnade principen i ditt förnuft, i din vilja och i dina känslor, det vill säga i hela din inre människa. Hela din inre människa är förvandlad av Guds Ande. Filipperbrevet 2:13 säger att Gud verkar i oss både till vilja och gärning. Vilken text! Det är Gud som verkar i oss och präglar både vad vi vill och vad vi faktiskt gör. Jesus talar om de som hungrar och törstar efter rättfärdighet. Hebreerbrevet 9:14 talar om att Kristi blod renar våra samveten från döda gärningar. Psalm 119:11 säger att ”jag gömmer ditt ord i mitt hjärta för att jag inte ska synda mot dig.”

Det som händer på insidan är att Guds person präglar hela vårt jag. Guds Son är centrum för vår tro och vårt hopp och vår kärlek och hans kärlek för oss och tvingar oss, och vi ser Kristi kors och vi ser Kristi kärlek för oss; dess bredd, längd, höjd och djup och det påverkar hela vår inre människa. Våra kärlekar förändras, våra tankar förändras, vår glädje förändras, vår hunger förändras, våra känslor förändras och vårt samvete förändras och Guds ord är en levande kraft i våra liv. Vi är hans får som hör hans röst.

Vänner, det här är vad allt handlar om. Det här är det kristna livet.

Något som alltid gör mig så illa berörd är när jag möter personer som själva kallar sig kristna, men vars liv inte vittnar om något intresse av Gud. De talar aldrig om Gud, de tänker inte på honom. Gud är ett fritidsintresse för dem, eller någon sorts livförsäkring. En ambulans man kan ringa på om det är riktigt illa, eller en jultomte man kan önska sig grejer av. De behöver inte lära känna honom mer eller har inget behov av att höra hans röst i hans ord. Om vi talar om Guds skönhet, eller som psalmisten i den 26:e psalmen att ”det enda jag begär är att få se Herrens ljuvlighet” så är det inte alls något de förstår.

Det gör mig illa berörd eftersom det inte är något kristet liv. Det är bara ett inlärt beteende. Ingen verklig förvandling har skett. Det är människor att ropa till Gud för, att deras ögon ska öppnas så att de får se.

AVSLUTNING

Men vem du än är, oavsett om du älskar Gud och vet vad det innebär att ha fått din inre människa förvandlad, eller om du inte alls förstår vad jag pratar om så går allting ändå tillbaka till Kristus. Som vi läste innan i Kolosserbrevet 2:9, ”i honom bor gudomens hela fullhet i kroppslig gestalt, och i honom är ni uppfyllda”. Om du vill se mer av vad det innebär att vara uppfylld av all Guds fullhet, sök honom av all din kraft! Se upp till hans kors och begrunda hans kärlek till dig.

Och vi som församling – låt oss aldrig glömma att Kristus är allt och i alla. Låt oss aldrig tröttna på att påminna oss om hans kärlek för oss. Låt oss börja varje dag, varje tanke med att Gud i sin oändliga godhet har utgett sin Enfödde Son för vår skull. Låt Kristus vara den som präglar vårt tal och våra tankar. Och vi kommer att se förunderliga och fantastiska saker ske i och genom vår församling.